

Prebanalno mesto je na str. 25., kjer beračico Bajdo podé iz hiš: „Le beži, da ne bomo kaj dobili“ ... V isti pesmi poje o „gnojni slami“. O vaški koči prepeva:

Le če so hude brile sape,  
pokukal dom je izmed drevja:  
tako se izpod zimske kape  
prikrita kažejo ušesa...

In v takem tonu je pisane polovico knjige.

Precejšnja vrsta pesmi mu je brezmiselnih; prebereš jih, a ne veš, kaj si čital; beseda teče za besedo, zveni in „cezi“, in zasmeješ se praznemu šumenju. Naletiš na refraine in samo to čutiš, da so — prazni.

Sardenko pa je tudi „naroden“ pesnik. Hvalili so „Pesem za marsikoga“, kjer je pomlad „pela verze tri: Lani vijolice, letos trnjolice trgat naj gre!“ V narodni pesmi grlica guče: „Grr, kakor, kakor bo“ ... Istotako beremo in se radujemo lepe slike:

Dekletu pa je križem sobe  
izlival solze vzdih na vzdih,  
in očka, mati, bratci, sestre  
hodili so po njih.

Sardenko je imitiral narodno, a zapisal je psevdonarodno pesem.

Ali ne smem prezreti pesniku na hvalo, da je čitati tupašam dobre pointe, nekaterim pesnim je našel lep, prav umetniški konec. Mlada žena vprašuje mater, ki jo obišče na novem domu:

Ali še hodi v nedeljskih večerih  
tiha ljubezen po mehkih vrteh ...  
Ali še nosijo moje družice,  
kamor se ganejo, radost s seboj ...  
Ali še pelin na gredi vam raste —  
mar ste za doto ga dali z menoj?

Le žal, da so takšna mesta dosti redka. Izkrena mesta se nahajajo v „Molitvah“, ki so pisane v visoki dikičji, kakor bi čuli govor psalmistov. Ponekod je hotel biti pesnik celo filozofski — „le okence malo ne bo mi razpalo“ — a zdi se mi naiven. Pozna se mu, da se je navzel nekaj sholastike, a ni se poglobil v njeno mistiko, zato je ostal plitev. Pesem „Res nismo v zori zlati“ je s pedagoškega stališča obsodbe vredna; ravnotako je nemoralna ideja, izražena v ciklu: „Izliv iz zapuščenega srca“. — Stara devica se tolaži z nesrečo bajtne matere, ker je bil njen mož pijanec.

Silvin Sardenko je napisal nekaj lepih verzov, a dovršenih pesmi malo. Za krasnimi mesti, svetlimi slikami slede banalnosti in prisiljenosti, ki razdero vso iluzijo. Ima pesniški instinkt, a ne ukusa. To je karakteristika njegove poezije!

R. E.

**Iz knjige življenja** Drugi zvezek zbranih spisov Josipa Kostanjevca izide za Veliko noč, na kar čitatelje „Ljubljanskega Zvona“ s tem opozarjamo. O knjigi bomo seveda še obširneje govorili.